

Kvantová duše

02/2024

Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.

Emoce a pocity
Experiment hlídacího psa
Levandulový usíňací elixír
Cítit se dobře
Napiš své přání
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl druhé číslo elektronického časopisu **Kvantová duše** v roce 2024, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možností existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

V prosinci 2022 vyšlo první číslo našeho časopisu. Od té doby jsme ho realizovali jako měsíčník zadarmo v našem volném čase. Vzhledem k tomu, že se nám jím nepodařilo oslovit dostatek čtenářů, uvažovali jsme, zda časopis ukončit či v něm ještě pokračovat. Nakonec jsme se rozhodli pokračovat, ale místo měsíčního přejít na formát čtvrtletní.

Děkujeme za pochopení.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro léto:

Ve škole života není prázdnin, ani svátků, ani nedělí.

Vlasta Burian

Markéta Jurištová a AI – levandulový elixír

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Emoce a pocity

Obsahy naší psyché nejsou statické. Neustále se mění a vyvíjejí. Starý obraz – představa, vzpomínka či myšlenka – v naší mysli se rozplývá a místo něho se objevuje nový obraz, který nějakým způsobem navazuje na starý obraz. Pokud by naší mysli tyto obsahy jen „proplouvaly“, charakter našeho vědomí by byl jen pasivní. Nic bychom svou myslí neovlivňovali – naše mysl by byla vědomá, ale nemyslí.

Rozvinutí určitého obsahu v naší mysli znamená, že je mysl schopna provádět pozorování a pasivně či dokonce aktivně ho ovlivňovat. Elektron, který je nepřetržitě pozorován, není schopen přejít z jednoho kvantového stavu do druhého – tj. není schopen se delokalizovat – rozplynout se (tzv. watch dog efekt), aby se mohl lokalizovat – rozvinout v nějakém jiném stavu. Jen ve stavu, kdy není pozorována – lokalizována se může realita kolem nás měnit. Její původní podoba se rozplyne a místo ní se objeví podoba nová. Tak se svět mění a vyvíjí.

Samotným prodloužením či zkrácením doby pozorování je schopna mysl ovlivňovat vývoj psychických obsahů. Rozplývající se obsah v naší mysli uvolňuje energii, která byla svázána s jeho lokalizací. Tato energie může rozvinout celou řadu podobných obsahů – vyvolává asociace. Některé obsahy psyché mohou mít charakter vzorů, které řídí zpracování a vyhodnocování informací. Porovnání nových informací se zkušeností subjektu může pak aktivovat osvědčené vzory reakcí na daný podnět.

Kvantový model psyché posouvá úroveň zpracování informací z úrovně sofistikovaného výpočetního systému počítače o úroveň výš. Nehmotná data zpracovávaná počítačem jsou nahrazeny hmotnými (kvantovými) obsahy. Nehmotný software počítače řídící výpočet je zde zastoupen hmotnými obsahy představující vzory, které ovlivňují vývoj informačních obsahů svým tvarem v kvantovém poli.

Zatímco data a programy v počítači jsou statické a nemění se, nejsou-li přepsány jinými daty, obsahy psyché jsou dynamické a neustále procházejí procesem lokalizace a delokalizace. Přitom se neustále mění množství energie, které je s nimi spojeno. To je něco, co má pro nás charakter emocí, co dává obsahům psyché význam. To počítač nedokáže. Proto nikdy nevyprodukuje pocit vědomí – nikdy si nebude vědom toho, co se v něm děje. Žádný počítač či mechanický robot sám od sebe neoživne.

Počítač nijak nereaguje na tok informací, pokud pro něj neznamenají pokyn provést nějakou konkrétní činnost. Jsou pro něj všechny stejně „chladné“.

Neprožívá žádné emoce. Naproti tomu každá představa v naší mysli má svou emotivní váhu. Emoce znamenají změnu energie systému psyché. Příjemné pocity zvyšují energii naší psyché – čas pro nás ubíhá subjektivně rychleji; nepříjemné pocity nám energii berou – zdá se nám, že nepříjemné okamžiky trvají celou věčnost.

Pokračování příště.

Podle knihy:

[Nový pohled na lidskou duši a vědomí](#) (2016)

Obrázek Petr Vyoral

EXPERIMENT HLÍDACÍHO PSA

Rostislav Szeruda

Přítomnost je jediná věc, která nemá konec.

Erwin Schrödinger

V Schrödingerově experimentu se hmotná skutečnost v podobě kočky rozpadá na dvě skutečnosti – dva stavy kočky, které existují vedle sebe. Energie kočky se „rozlila“ do dvou možných obrazů. A to vše jen proto, že jsme se na kočku nedívali. Pokud bychom ji neustále pozorovali, tak by se z ní nikdy nestaly dvě a nebyla by ani zastřelena. Jaký je tedy rozdíl mezi tím, zda se na kočku díváme, nebo ne?

Dá se ukázat (tzv. watch dog experiment), že lze nepřerušovaným pozorováním zabránit přechodu atomu z jednoho kvantového stavu do druhého. To fakticky znamená, že neustálým pozorováním stavu kočky či jádra bychom mohli zabránit rozpadu atomu a zabití kočky. Kdybychom ale jen na zlomek sekundy přerušili pozorování – mrknuli očima, pak

by se atom mohl rozpadnout a kočka by byla mrtvá. To bychom ovšem zjistili až po obnovení pozorování. Mezitím by existovaly obě možné historie stavu kočky. Byla by současně mrtvá i živá.

Pozorováním se ze dvou možných historií, stává jedna jediná historie. Naše chápání reality je založeno na tom, že minulost se již stala. Podle kvantové fyziky však minulost vzniká až po pozorování, které se může odehrát až v budoucnosti – tj. až otevřeme krabici s kočkou a podíváme se dovnitř. V každém přítomném okamžiku tak můžeme říci, že existuje minulost, která se ještě nestala. Historie se neodvíjí od začátku, ale vzniká teprve ve chvíli, kdy je k dispozici pozorovatel, který provede pozorování. Teprve pak se objevuje realita, jak ji známe.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

Zachraň kočičku!

LEVANDULOVÝ USÍNACÍ ELIXÍR

Markéta Jurištová

Levandule je jedna z bylinek, které vydatně pomáhají nespavcům k lepšímu usínání. Naštěstí roste i v našich zeměpisných šířkách a délkách. Z levandule se dá připravit, mimo jiné, úžasný levandulový elixír, po kterém usnete do pár minut.

Tento elixír je vlastně kombinací levandulového sirupu a medu. Med má totiž také skvělé vlastnosti, co se usínání týče. Věděli jste, že lžička medu před spaním je také velice dobrým uspávacím prostředkem?

Protože je červen, měsíc levandulí, je úplně ideální doba na přípravu tohoto zázraku. Výhodné je vykoudlit napřed sirup a z jeho části pak namíchat elixír.

Úplně nejdříve je potřeba nastříhat stonky s rozkvetlými květy levandule. Doporučuji použít čerstvě rozkvetlé a pokuste se, prosím, nevysbírat všechny květy, nechte něco pro včely, které vám budou velice vděčné.

Květy nechte lehce zavadnout do druhého dne. Je to proto, aby se z nich vypařila přebytečná voda a odstěhovali broučci.

Stonky odstříhnete, a protože také obsahují silici, která hezky voní, můžete je nastříhat na malé kousky, dát do misky a využít jakou pot-pourri.

Na následující recept byste měli mít připraveno:

- cca 100 g levandulových květů
- 1,5 l vody,
- 1,25 kg krupičkového cukru
- 250 ml medu
- 25g kyseliny citronové

Také si pečlivě nachystejte lahvičky. Určitě je vymyjte vařící vodou a vydezinfikujte nějakým alkoholem (včetně uzávěru). Počítejte, že ve výsledku budete mít cca 1,5 litru levandulového sirupu a 0,5 litru usínacího elixíru.

Postup:

- 1,5 litru vody převaříme a necháme lehce vychladnout. Voda by měla být teplá, ale ne vroucí.
- Do skleněné mísy nasypeme levandulové květy a zalijeme je lehce vychlazenou, převařenou vodou. Promícháme a necháme stát cca 20 minut (voda opět o něco vychladne).
- Do mísy s vodou a levandulí přidáme kyselinu citronovou a znovu zamícháme. Necháme vychladnout tak dlouho, abychom to všechno mohli dát bez problémů do ledničky. Všimněte si, jak levandule začne pouštět do vody barvu. Nádhera!

- V lednici bude zakrytá mísa s levandulovým pokladem do druhého dne. Pokud chcete mít ledničku provoněnou levandulovou vůní, přikryjte mísu alobalem, pokud ne, zakryjte ji potravinářskou fólií.
- Cca po 24 hodinách vytáhněte z ledničky mísu s vodou a levandulí. Sced'te přes jemné sítko a růžovo-fialovou vodu dejte do kastrolu, přidejte 1,25 kg cukru a zahřívějte až se cukr rozpustí (nevařte!). Tímto můžete prohlásit levandulový sirup za hotový a začněte míchat elixír.
- Oddělte 250ml teplého levandulového sirupu. Do něj přidejte 250 ml medu a promíchejte. Vzniklá směs se vzájemně propojí a levandulovo-medový zázrak je hotový.
- Přelijte sirup i elixír do připravených nádob. Pokud máte to štěstí, že máte sklep, šup se vším do sklepa, jinak do ledničky.

Sirup se může využít klasicky s bublinkovou i nebublinkovou vodou, dobrý je do čaje jako sladidlo. Fantazii se meze nekladou. Trocha sirupu nebo elixíru je fenomenální i v proseccu místo jahod. Levandulový elixír si samozřejmě hlavně dopřejte před spaním. Aby se vám lépe usínalo, měla by stačit jedna čajová lžička.

Kdybyste se v mezičase, při přípravě elixíru, nudili a zbyly vám ještě nějaké levandulové květy, můžete si vykoudlit levandulový olej, nebo levandulovou sůl do koupele.

V tomto případě nebudu dávat přesné poměry, záleží na tom, kolik té levandule máte. Prostě přiměřeně, přiměřeně. Na levandulový olej můžete použít panenský olivový olej, který asi máte běžně po ruce (nebo i jiný, který nemá silné aroma a barvivo, třeba mandlový nebo meruňkový). Olivový olej sice specificky voní, ale v kombinaci s levandulí se překvapivě vytvoří velice příjemný lehounký voňavý mix. Vezměte si řádně vyčištěnou sklenici, nasypejte do ní květy levandule a zalijte olejem tak, aby byly ponořené. Sklenici zavřete, dejte na polosvětlo místo, a to je skoro všechno. Pak už jen čekáte asi tak jeden měsíc, nebo dva (jednou jsem zapomněla sklenici s květy v koupelně asi půl roku a nic se nestalo), přecedíte přes sílonovou punčochu a máte vlastnoručně vyrobený tělový levandulový olejíček.

Koupelová sůl s levandulí je ještě jednodušší, květy levandule prostě jen zasypete hrubozrnnou solí (poslední vrstva by měla být sůl), necháte stát aspoň měsíc a hotovo.

Přeji vám krásné levandulové tvoření!

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Cítit se dobře

Když dělám dobro, cítím se dobře, když dělám zlo, cítím se špatně, a to je moje náboženství.

Abraham Lincoln

„Jak se máš?“ zeptá se nás známý, kterého náhodně potkáme na ulici.

„Mám se dobře. A jak ty?“ odpoví většina z nás, i kdyby to nebyla právě pravda. V mnoha zemích tato odpověď je vlastně společenskou konvencí.

„Strídavě oblačno,“ naznačíme, že to s námi není ani úplně špatné ani úplně dobré.

„Nic moc, kamaráde,“ cítíme potřebu si postěžovat na zdraví, situaci v práci či doma.

Nemyslím si, že je dobré neustále tvrdit, že je vše skvělé a dokonalé. Takový život není. Nemyslím si ale také, že je dobré zatěžovat zbytečně své přátele i ostatní lidi svými problémy. Mají svých problémů taky dost.

Nejlepší je říkat pravdu, že se cítíme a máme dobře. Co když to ale není pravda? Můžeme mít potíže v práci či najít práci, můžeme mít finanční problémy, zdravotní problémy či neshody doma.

Když se podíváme na FB stránky většiny žen, tak zjistíme, že jsou šťastné, mají skvělé manželství, dokonalou rodinu, jsou právě na luxusní dovolené a jsou šťastné. Na FB není nešťastných žen. Ženy jsou na sociálních sítích šťastnější a krásnější. Muži jsou zase mnohem větší borci. Jak jinak, že? Obraz prezentovaný na sociálních sítích je určitě lepší než obsah našeho života.

Prezentujeme to dobré, trápíme se tím špatným. Máme deprese, že nás nikdo nemá rád, nic se nám nedaří, vyděláváme málo peněz, děti neposlouchají. Jsme nemocní. Celý svět se proti nám spiknul. Máme

pocit, že nám ostatní ubližují, ať už je to pravda nebo ne. Dáme jim to najevo. Když ostatní, tak my taky!

To, že se necítíme dobře, v důsledku různých životních situací je normální. Život, bohužel, není procházkou růžovou alejí. Máme však svobodu volby, jak budeme na svůj aktuální životní problém reagovat. Můžeme se zhroutit, být naštvaní na svět, na sebe a na všechny kolem. Můžeme se litovat či nechat se litovat. Můžeme být zlí, pomstychtiví i agresivní. Rovněž můžeme svůj problém popřít, zahalit se do pláště pozitivního myšlení.

Mě osobně se osvědčilo jiné řešení. Zkuste udělat mezeru. Prožijte si svou bolest, šok, stres a dopřejte si pauzu. Na konci té pauzy si uvědomte, že se cítíte líp než ještě před chvílí. Ne dobře, ale líp.

Obvykle se člověk soustředí na svou bolest, nemoc na své trápení. Zkuste to udělat naopak. Soustředte se na chvíli úlevy, užijte si pocit, kdy vás nic nebolí, na chvíli, kdy vás to tolik netrápí. Nevěnujte tolik pozornosti své nemoci – věnujte raději svou pozornost svému zdraví. Snažte se prodloužit okamžik, kdy se cítíte dobře, kdy vás nic nebolí ani netrápí.

Když jste nemocní, pokuste se vytvořit někde ve svém těle příjemný pocit, jako když vás někdo hladí, příjemně se vás dotýká, češe vám vlasy apod. Zkuste ten pocit ve své mysli zesílit a přenést tam, kde máte potíže. Můžete ho zkusit rozšířit i na celé tělo. Zkuste si ho udržet co nejdéle. Budete překvapeni účinkem.

Cítíme se někdy špatně, ale až ten pocit trochu pomine, máme možnost se cítit o něco lépe a vědomě si ho prožít. Dál už je to jenom naše volba. Budeme posilovat svou bolest nebo se rozhodneme cítit lépe? Vzdáme to nebo budeme aktivně hledat cestu, jak se cítit lépe? Lépe ještě není dobře, ale lépe k dobře krok za krokem směřuje.

Zkusme se tedy cítit lépe, dělat vše možné proto, abychom se cítili lépe, abychom pak jednoho dne na otázku, jak se máme, mohli odpovědět, že se máme dobře a nelhali jsme si před sebou samými ani před ostatními.

Napiš své přání

Markéta Jurištová

Jestli mám nějaké poznatky o fenoménu, kterému říkáme nevědomí, je to jeho starostlivost a ochota plnit přání. Když se totiž probudíte do snu, do svého vnitřního světa a začnete komunikovat s prostorem, zjistíte, že tato entita je nejen velice ohleduplná k vašemu psychickému rozpoložení, ale téměř okamžitě plní vaše prosby. Protože se jedná o váš osobní prostor, není zřejmě problém vyplnit cokoliv si přejete, nezasahujete totiž svým přáním do sféry jiné bytosti a celá tato transakce se neodehrává ve fyzickém světě. Jedinou výjimku má zřejmě léčebný potenciál některých osvícených (věducích) jedinců. Myslím si, že něco podobného je možné i ve světě, který sdílíme společně a říkáme mu "par excellence" – skutečný (zhmotnělý).

V našem společném hmotném světě se setkávají přání a tužby mnoha jedinců a najít balanc mezi jejich zájmy je velice složité. Myslím si, že Velký Hybatel (Matka příroda, nevědomí, bůh, ...) to nemá snadné, naše přání se často mění a modifikují, není možné plnit je okamžitě a ještě v souladu s přáními ostatních zúčastněných, kteří budou jejich důsledky zasaženi. Možná si ale uvědomujete, že to opravdu tak nějak funguje. Někdy je v reálném vyplnění přání cítit ironie osudu, často způsobená jeho doslovným splněním. Asi znáte to moudré lidové rčení: "Dávej si pozor na to, co si přeješ, mohlo by se ti to vyplnit."

Přemýšleli jste někdy nad tradicí, kterou si osvojily děti, psaní dopisů Ježíškovi? Jejich vzkazy nadpřirozené bytosti jsou plné často i krásných upřímných slov a nezahrnují vždy jen touhu po hmotných dárcích. Tato tradice není příliš stará a nepodařilo se mi zatím najít dostatek historických podkladů k dohledání přesného místa a času, jak a kde vznikla. Má se za to, že před vznikem instituce pošty, děti v USA svá napsaná přání pálili nad ohněm, aby dým vystoupal k nebesům, blíže k bohu. V našich zemích děti dávali a stále dávají lístečky se vzkazem Ježíškovi za okno, než že by masově využívali poštu, jako jejich vrstevníci například v USA nebo Anglii.

"Tradice psaní vánočního dopisu se seznamem přání pro Ježíška nebo Santu Klause sahá nejméně do 19. století. Britským odborníkům se při bádání v archivech podařilo najít zprávu o jednom takovém dopise, který odeslala britská dívenka v roce 1895. Přála si tehdy krabičku s barvami a pod stromečkem je pak skutečně našla." [Zdroj](#)

Jak na to vlastně tenkrát ty děti přišly, psát svá přání na papír? Napadlo to děti na jednom místě a potom se začal tento zvyk šířit, nebo v určité době měly děti na různých místech stejný nápad? Odpověď na tyto otázky sice neznáme, ale výsledek jejich snažení zažíváme každé Vánoce. Takže jim to vyšlo!

Možná jste někdy narazili na články, nebo knihy o bílé magii, která také mluví o tom, že máme svá přání napsat. Tato přání nesmí zasahovat do svobody rozhodování jiných osob a nesmí chtít ublížit. Často se doporučuje určitý počet těchto přání (např. 10, 7, 3) a bývá popisován i další rituál, jak naložit s napsaným textem (spálit, zakopat do země, schovat do truhličky, nechat na měsíčním světle atd.).

Z psychologického hlediska, je sumarizování přání a přemýšlení nad důsledky jejich vyplnění dobrá věc. Je totiž dobré uvědomit si, co si vlastně přejeme, co chceme ze všeho nejvíc, co je pro nás důležité a co stojí za prosbu o vyplnění.

Při psaní si také uvědomíte kde (v jaké fázi života) jste v přítomném okamžiku, je to taková rekapitulace předchozích tužeb a jejich vyplnění, či nevyplnění. Tím, že svá přání napíšete a odevzdáte svým způsobem do rukou osudu, se od nich částečně emočně oprostíte a "vyčistíte si hlavu".

Vezměte si tedy do ruky tužku a papír, začněte přemýšlet a psát.

Markéta Jurištová a AI

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

23. Návrat z hvězd

Svinul jsem se do prostoru, abych se hned poté opět rozvinul na Zemi. Pocítil jsem sílu, která mě táhla k Zemi. Jejím zdrojem ale nebyl žádný elektronický Mozek, ale můj vlastní lidský mozek nacházející se ve stále ještě živém těle.

Terénní auto, v němž jsem nic zlého netuše seděl, se rychle blížilo k místu přepadu. Síla přátelské přitažlivosti mě stáhla přímo do auta – do mého fyzického těla.

„Stůj! Je to past!“ zařval jsem jako smyslů zbavený na řidiče ve chvíli, kdy se mé staré a nové já spojily opět v jedno. V mé mysli nastal zmatek, ale vidina ohrožení byla zcela jasná. Kolona se zastavila a vojáci v obrněných vozidlech zaujali svá bojová postavení. Chvíli se zdálo, že jsem vyvolal paniku zbytečně. Pak několik metrů před naším autem vybuchla bomba nastražená nepřátelskými ozbrojenci. Zasypala naše auto hromadou střepin a zeminy. Ničivá síla exploze se však již minula účinkem.

Rozpoutala se divoká palba. Za chvíli však již bylo jasné, kdo má v této bitvě převahu. Bez momentu překvapení neměl nepřítel dostatek síly, aby nám způsobily větší škody. Jak útok započal, tak rychle skončil. Útočníci se bez vidiny na úspěch rychle stáhli. Za pár minut bylo po všem. Tentokrát jsme zvítězili.

„Jak jsi to věděl?“ zeptal se mě kolega, když jeho kulomet konečně ztichnul.

„Jen intuice,“ odpověděl jsem. Nemělo smysl mu nic vysvětlovat. Sám jsem měl problém uvěřit, že jsem stále ještě naživu a dokonce mám i vlastní živé nezraněné tělo.

Uběhlo pár týdnů, než se mi podařilo uvolnit se ze služby. Moje cesta však nevedla domů, ale do malého městečka, které ukrývalo tajnou vojenskou laboratoř, kde jsem v jiné historii tohoto vesmíru strávil pár pěkně nepříjemných chvil. Zastavil jsem autem před nenápadnou budovou s malou cedulkou na dveřích oznamující, že se vevnitř nachází spánková laboratoř. Na běžnou spánkovou laboratoř tu však byla řada platů, mříží v oknech, kamer a i těžko

přehlednutelná ostraha budovy. Po chvíli čekání, jsem se přece jen dočkal.

„Dobrý den, paní doktorko,“ pozdravil jsem půvabnou ženu, která vyšla z budovy. Byla ještě pěknější, než jsem si pamatoval. Zřejmě bylo nyní moje hodnocení ovlivněno i hormony, které se ve mně automaticky uvolnily při pohledu na její dokonalou postavu.

„Přejete si?“ zeptala se odměřeně a sjela pohledem moji uniformu. Zřejmě na ni dojem neudělala. Spíše si kladla otázku, co by od ní někdo od armády mohl chtít. Určitě nic dobrého.

„Té uniformy si, prosím, nevsímejte. Odcházím do civilu,“ pokusil jsem se rozptýlit její obavy a zmírnit nevraživý pohled, kterým mě obdařila.

„Dobře.“ Co si tedy přejete?“ zopakovala otázku chladně.

„Vím o Malé Calypso a experimentech, které zde provádíte,“ řekl jsem. Ohromeně na mě pohlédla. Zřejmě jsem trefil do černého. Nebyl to jen sen.

„Jste z tajné služby?“ zbledla.

„Ne, přišel jsem vás pozvat na rande,“ pokusil jsem se usmát.

Doktorka na mě pohlédla s neskonalým údivem. „Známe se?“ zeptala se. Přitom jako by zakolísala a poklesla v kolenou.

„Ano,“ přitakal jsem, „i když si zřejmě nevzpomínáte.“

„Mám takové zvláštní děja vu,“ přiznala. „Mám pocit, že vás odněkud znám, ale jsem si jistá, že jsem vás ještě nikdy neviděla. Odkud vás znám?“ nechápala.

„Z laboratoře – je to však velmi dlouhá historie. Pokud přijmete pozvání na kávu, třeba vám povím, kdo aktivoval Mozek S01 a očesal vlasy Malé Calypso.“

„Kdo?“ zeptala se.

„Já – ale, jak jsem říkal, je to dlouhá historie – tak říkajíc alternativní historie...“

Podle knihy: [První psychonaut](#).

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

20. Návštěva u loupeživých rytířů

Princ čekal dlouho. Byla skoro půlnoc a do této chvíle se nikdo na cestě vedoucí lesem od hradu dolů neobjevil. Noc byla velmi jasná. Měsíc byl v úplňku a osvětloval krajinu stříbrně bledě stříbrným světlem. Jen stromy kolem cesty vrhaly podivné, strašidelné stíny. Richard si byl jist, že žádný jezdec ani pěší nemůže kolem něj projít nepozorovaně. Možná se ale Teodor mýlil a nikdo se dnes v noci na cestu nevydá.

Konečně princ uslyšel dusot koňských kopyt. Pak uviděl obrys jezdce jedoucího směrem od hradu. Jel pomalu a uvážlivě. Byla sice jasná noc, ale na to, aby hnal koně klusem, přece nebylo světla dost. Možná se jezdec i trochu bál, protože se obezřetně rozhlížel kolem a tiše si sám pro sebe pohvizdoval. Richarda, stojícího jako socha za stromem kousek od cesty, ale vidět nemohl.

„Stůj, Vincku!“ vystoupil princ náhle ze stínu stromu do měsíčního svitu a uchopil opratě koně. Jeho jezdec se zcela nečekaným zjevením temné postavy v kápi před ním hrozně vylekal.

„Prrr!“ vykřikl ve snaze uklidnit svého koně, jenž se poplašil a vzepjal. „Chlape, pusť ty opratě a zmiz!“ vykřikl rozčileně a sáhl po meči. „Kdo vůbec jsi?“

„Ty mě nepoznáváš?“ zeptal se princ a stáhl si z hlavy kapuci.

„Proboha!“ vyjekl k smrti vyděšený muž obličejem, který dobře znal. Byl přesvědčen, že princ již dávno není mezi živými. Jeho tvář byla v měsíčním světle přízračně bledá. Myslel si, že potkal ducha nebo démona, který ho přišel strašit, protože zradil za peníze krále. „Ježíši Kriste! Ochraňuj mne!“ Vincek se sesmekl ze třmenů, pozpátku sklouzl z koně a dal se na útěk nejkratší cestou zpět na hrad.

„Stůj!“ vykřikl princ pobavený i překvapený nečekaným vývojem situace. Musel muži v návratu na hrad zabránit, aby nemohl nikomu říct, co či koho viděl. Rozběhl se proto za ním. Vincek, když zjistil, že ho mrtvý princ pronásleduje, ještě víc přidal do běhu. Vtom mrak zakryl měsíc, že nebylo vidět na cestu. Vincek ale běžel dál. Ani si neuvědomil, kdy se mu klikatá cesta k hradu ztratila zpod nohou. Najednou se propadl. V hrůze zařval a řítil se dolů ze skály do několikametrové hloubky. Pak už Richard uslyšel jen tupý náraz a pak už bylo ticho.

Vrátil se ke koni knížecího posla. Prohledal mu jezdeckou brašnu a našel, co hledal. Měl dopis a peníze od knížete, které měly být odměnou za královu smrt. Richard naskočil na koně a vydal se na polo-

rozbořený starý hrad, kde se skrývali loupeživí rytíři, kteří uvěznil jeho otce. Naštěstí znal cestu.

Bylo nad ránem, když se Richard dostal pod polorozbořenou opevnění starého hradíště, v němž přebývali loupežníci věznící krále. Nikoho neviděl, ale byl si jist, že ho muž na hlídce již z dálky sleduje. Nechtěl, aby po něm hlídka vystřelila z luku nebo kuše, a tak se raději nesnažil skrývat. Naopak, když se přiblížil dostatečně blízko, sáhl do jezdecké kapsy a vytáhl list od knížete a peníze. Zvedl je nad hlavu, aby bylo vidět, za jakým účelem přijel. Je posel a má poselství, které ho opravňuje ke vstupu.

„Kde je Vincek?“ ozval se nerudný hlas z hradeb.

„Mrtvý,“ nesnažil se princ nic skrývat.

„Co se mu stalo?“

„Prý viděl ducha, sešel z cesty a zřít se v noci ze skály pod hradem...“

„To by mu bylo podobný,“ uchechtl se hlas.

„Říkal jsem mu už dávno, že ho ten chlast jednou zahubí.“

„Pusť mě dovnitř! Mám poselství a peníze od knížete pro tvého pána,“ zvolal princ.

„Pojď blíž, mládenče! Znáš tě? Jak mám vědět, že nelžeš?“

„Možná mě znáš, možná ne. Na tom nezáleží. Mám peníze, dopis a jsem sám.“

„Dobrá. Můžeš vstoupit,“ vyzval ho muž, aby vešel do hradu v místech, kde kdysi bývala brána. „Pokud nelžeš, možná se dostaneš i ven!“

„Díky,“ řekl princ a cítil, jak se mu zrychlil tep.

„Slez z koně a odevzdej mi svůj meč,“ vyzval ho otrhaný a zarostlý muž, se kterým zřejmě předtím hovořil. Další dva rozespálí muži podobného zevnějšku vylezli odněkud z ruin dříve honosného sídla, které patrně podlehl ničivému požáru.

„Tady je,“ odevzdal Richard svou zbraň a v duchu přemýšlel, jaké šance má proti těmto třem mužům beze zbraně a kolik dalších mužů ještě vespává v zákoutích zříceniny. „Chci vidět krále i to, jak splníte knížecí rozkaz, dříve než vám předám peníze.“

„Myslím, holobrádku, že nejsi v pozici, aby sis mohl diktovat podmínky, ale splním tvé přání,“ ujal se autoritativně slova jeden z příchozích mužů. Princ pochopil, že je to loupeživý rytíř, na jehož hlavu král vypsál tučnou odměnu. Princův otec ho vyhnal z jeho panství, a tak se nyní protloukal, jak se dalo. Zajetí krále a jeho smrt pro něj představovaly cestu, jak se stát opět bohatým a mocným.

„Můj pán se ti odmění,“ řekl princ. „Peníze, které jsem přinesl, jsou jen závdavek.“

„Dobře, přiveďte vězně!“ zkřivil muž obličej do grimasy, která snad měla být přátelským úsměvem. Na jeho pokyn jeden z mužů zamířil do ruin, kde bylo

sklepení, v němž věznili krále. „Neviděli jsme se už mladý muži?“

„Myslím, že ne,“ zavrtěl princ hlavou. Kapuci měl stále staženou tak, aby byla vidět jen malá část jeho tváře.

„Sundej si kápi! Chci vidět, s kým mluvím!“ nařídil příkře vůdce bandy.

„Jak si přejete,“ Richard si pomalu stáhl kapuci z hlavy. Tajně doufal, že ho lapka nemůže poznat, protože i on o něm věděl jen z doslechu. Vypadalo to, že zeman marně pátrá v paměti. Už to vypadalo, že si nevzpomene, když muž náhle sáhl do váčku s penězi, který měl za opaskem, a vylovil zlatou minci, na níž byla princova podobizna.

„Do háje,“ ulevil si vůdce loupežníků a ve chvíli prozření vytasil pravou rukou dlouhou dýku, kterou měl za opaskem. „Nevím jak to, že jste ještě naživu princ, ale už dlouho nebudete!“

Napřáhl dýku na prince, aby ho jednou provždy sprovodil ze světa. Richard ale na nic nečekal a udělal výpad vpřed. Jeho levá ruka projela pod mužovou útočící paží, čímž mu zabránila bodnout dýkou směrem dolů, pokračovala vpřed, až jeho otevřená dlaň udeřila prudce do mužovy brady. Muž zakolísal. Richardova levá noha šla za něj. Pokrčil kolena a snížil těžiště. Jeho ruce uchopily lapkova kolena. Zvedl je a pohybem k sobě a doleva bez větší námahy přehodil těžkého muže za sebe, až mu při dopadu na zem zachrastily všechny kosti v těle a dýka mu vypadla z ruky.

Muž, který pustil prve prince do hradu a nyní stál kousek za nimi, byl vývojem situace překvapen. Protože ale nebyl v boji žádný nováček, když viděl, co se stalo jeho veliteli, ihned vytasil meč a zaútočil na prince. Richard se otočil a vrhl se proti němu, přičemž tělem jen těsně uhnul meči sekajícímu shora. Pravou ruku vsunul pod útočnickovu paži. Podhmatem uchopil seshora sukno jeho kabátce a zaklekl bokem před ním. Lapka, jak byl v rozběhu, náhle zjistil, že princ těsně před ním někam zmizel. Richard využil sílu jeho seku a strhl ho za paži dolů. Muž přeletěl přes nečekanou překážku pod jeho nohama, přepadl přes hlavu jako pytel smetí a dopadl na svůj vlastní meč.

Richard zjistil, že vůdce loupežníků se mezitím vzpamatoval a utíká zpět do ruin hradu, aby přivolal zbytek své bandy. Princ zvedl dýku, která po něm zůstala ležet na zemi, a rozběhl se za ním. Možná by ho dostihl, ale tu uviděl, že ze sklepení vycházejí muži, který přiváděl jeho otce. Král měl pouta, vypadal trochu potlučeně, ale dosud ještě neztratil svou hrdost. Lapka táhnoucí vězně zvedl oči a uviděl svého prchajícího velitele a prince, který ho pronásledoval. Vytasil meč a postavil se proti princovi.

Princ otočil v ruce dýku špičkou dozadu tak, aby ji skryl za předloktím. Vyhnul se tělem výpadu vedlému mečem obouruč na jeho hlavu. Pravou rukou, v níž svíral dýku, sekl zespoda po zápěstí útočnicka a ostřím je vychýlil z dráhy svého pohybu. Vytočil zápěstí doprava a ostřím projel muži pod krkem. Princova paže zvedla jeho bradu nahoru a pak ho poslala k zemi. Za králem ale vystupoval po schodech nahoru ještě jeden muž. Než stačil vystoupit na poslední schod, princovo kopnutí ho poslalo zpět dolů do sklepení.

„To není možné!“ zvolal král, který poznal svého syna. „Jsi duch nebo démon?“

„Ani jedno ani druhé. Copak ti matka a Teodor neřekli, že jsem živý?!“ roztal dýkou Richard otcova pouta.

„Řekli, ale já jsem jim nevěřil,“ nemohl král stále uvěřit vlastním očím, že vidí syna živého a zdravého.

„Později ti to vysvětlím. Teď musíme zmizet!“

„Stůjte!“ vykřikl vůdce loupežníků, který se vynořil zpoza nejbližší budovy s pultuctem špinavých mužů. Ozbrojeni byli hlavně meči. Někteří měli i luky a kuše a bylo zjevné, že je nebudou váhat použít. Namířili je na prince a krále.

„Místo jednoho cenného zajatce mám teď dokonce dva,“ zubil se spokojeně loupeživý rytíř zkaženými zuby. Víc už ze sebe ale dostat nestačil. Jak se tak naparoval, zabodl se mu do hrudi šíp a ukončil jeho bídný život. Ostatní loupežníci strnuli, protože nevěděli, odkud střela přiletěla. Princ s králem již na nic nečekali. Král popadl meč muže, který ho ještě před chvílí neurvale táhl z vězení, a společně vyrazili proti loupežníkům.

Když se další muž ozbrojený kuší zhroutil po přesném zásahu šípem dříve, než z ní stačil vypustit šípku na prince, rozpoutal se divoký, ale krátký boj. Král, nedbaje na prožité utrpení, se jako lev vrhl na loupežníky. Proběhl mezi nimi a dva z nich zemřeli jeho mečem dříve, než si to stačili uvědomit. Princ se lehce odrazil ze země a kopnul do prsou muže snažícího se znovu natáhnout svůj luk poté, co jeho první střela těsně minula cíl. Zbývající lapkové raději už na nic nečekali a dali se na útěk nejkratší cestou pryč z hradu.

„Tak pojedeme domů, synu?“ usmál se král.

„Myslím, že to bohužel ještě nepůjde,“ objevil se za nimi baron Teodor.

„Co tady děláš? Nevěděl jsem, že umíš tak dobře střílet z luku,“ podivil se princ jeho přítomnosti.

„Řekl jsem si, že asi budete potřebovat mou pomoc,“ usmál se Teodor. „Pro vaši informaci, princ, nebyval jsem vždy stárnoucím životem unaveným mužem prchajícím před vlastní ženou.“

„Díky,“ pousmál se princ. „Bez tebe bychom to nezvládli.“

„Teď myslím, že byste mi mohli leccos vysvětlit,“ pravil zamyšleně král. A tak mu princ pověděl, co bylo příčinou jeho takřka smrtelné nemoci, jak se uzdravil, porazil draka a že je nyní jejich hrad v moci knížete Vladislava a jeho syna.

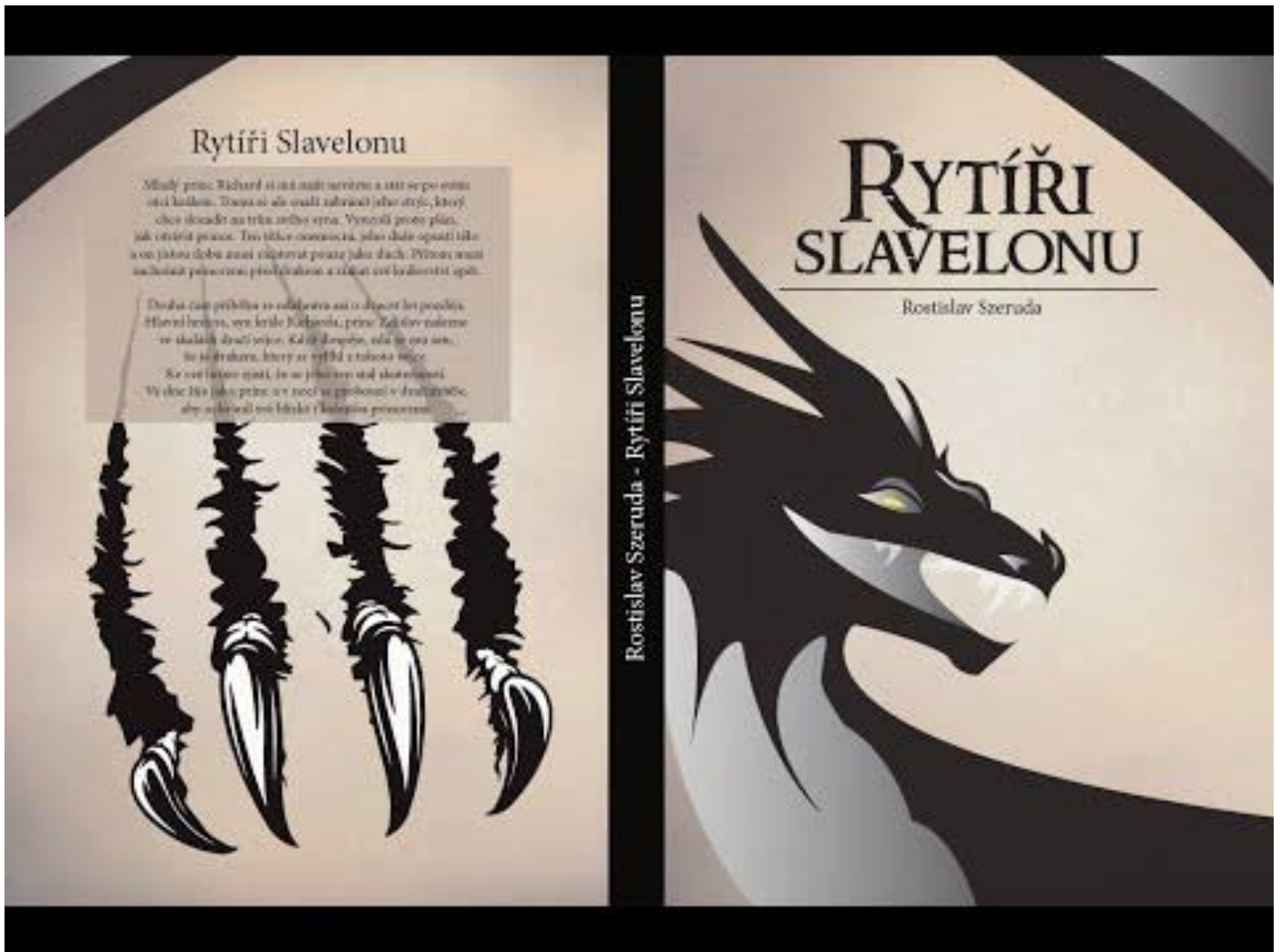
„Nu, je na čase sebrat z okolních vazalských hradů všechny muže ve zbrani s nimi se vrátíme na

královský hrad, abychom si vyjasnili, kdo je v této zemi králem,“ pronesl král rozhodně.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek (obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: jurimarki@gmail.com.

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

